

Denise Meijer

Hopeloos verliefd in
het kersthotel

LOFT Books
Amsterdam

1

WEGENS SUCCES HERHAALD! HET KERSTHOTEL KEERT TERUG!

Mijn hart maakt een sprongetje als ik de titel van de mail lees. Ik sta nog steeds ingeschreven voor de nieuwsbrief van mijn oude werkgever – iets met nostalgie, denk ik. Mijn collega Trudie is net koffie aan het halen en als zij weg is kijk ik altijd stiekem even op mijn telefoon. Snel schuif ik het toestel tussen de halfdode plant (die ik voor mijn eerste werkdag van Ben cadeau heb gekregen) en de opgestapelde brievenbakken op mijn bureau. Ik minimaliseer het boekhoudprogramma en open een nieuw tabblad in mijn browser. Als ik de eerste letters van de website ingetoetst heb verschijnt de rest van het adres al in de balk. Ik druk op enter.

Landgoed Naerenbeek opnieuw in historische kerstsfeer. Mijn muis gaat als vanzelf naar de foto van het hotel. De tekst is in sierlijke, krullerige letters geschreven. Ik klik en wacht tot de nieuwe pagina geladen is. In mijn onderbuik ontstaat een kriebel en mijn lippen krullen omhoog in een glimlach. Yes. Ik

wist wel dat ze het dit jaar opnieuw zouden organiseren. En na drie keer is iets een traditie, toch? Kleine sneeuwvlokjes dansen over mijn beeldscherm en de nieuwe pagina verschijnt in beeld. Ik begin te lezen.

Wegens het doorslaande succes van de voorgaande edities organiseert Landgoed Naerenbeek ook dit jaar weer een historisch kerstarrangement. In samenwerking met het plaatselijke toneelgezelschap kunt u de bijzondere geschiedenis van de familie Naerenbeek herbeleven. Het landgoed wordt geheel in historische kerstsfeer gehuld en is werkelijk betoverend. Gasten worden drie dagen lang ondergedompeld in een unieke kerstbeleving die nergens anders in het land te vinden is. Hiermee is Hotel Naerenbeek officieel hét kersthotel van Nederland.

Ik scrol verder naar beneden. Een foto die vorig jaar gemaakt moet zijn verschijnt in beeld. Twee gasten, uitgedost in kostuums waarvan ik weet dat ze helemaal met de hand gemaakt zijn, kijken trots in de camera. Zij draagt een lichtblauwe baljurk en haar echtgenoot een donkerblauw kostuum. De hoge hoed en de wandelstok geven hem iets statigs. Zij kijkt vooral trots. Mijn ogen glijden naar het stukje tekst onder de foto.

Het was een ervaring om nooit te vergeten. Ik heb genoten van het hele weekend, van aankomst tot afscheid. Alles was perfect geregeld: wij willen nooit meer op een andere manier kerst vieren. De familie Hollander.

Onder de recensie prijken vijf gouden sterren. Ik lees snel verder.

Let op: er is slechts een beperkt aantal suites beschikbaar. Wilt u dit jaar ook getuige zijn van de verloving van Antoinette en George? Hebt u er altijd al van gedroomd in een baljurk over de dansvloer te zwieren terwijl een strijkorkest klassieke kerstliederen ten gehore brengt? Bent u op zoek naar een historische kerstervaring die al uw verwachtingen overtreft? Lees hieronder wat er allemaal bij het arrangement inbegrepen is.

Mijn ogen glijden over de woorden en de kriebel in mijn buik verspreidt zich door mijn hele lichaam. Ik heb nu al zin om...

‘Ga je dit jaar weer meespelen met dat theatergezelschap?’

Ik klik razendsnel de browser weg en kijk over mijn schouder. De spieren in mijn nek veroorzaken een scherpe pijn-scheut van mijn schouderblad tot aan mijn voorhoofd. Mijn schouders zakken naar beneden als ik in het gezicht van Julia kijk. ‘Ik dacht dat je Trudie was,’ vermaan ik haar. Dan schiet ik in de lach.

Julia gniffelt. ‘Ik sta al een volle minuut achter je.’

‘Sorry.’ Ik schud mijn hoofd en zet me met mijn vlakke hand af tegen het bureau zodat mijn stoel een halve slag draait. ‘Wat kan ik voor je doen?’

Ze legt een stapeltje enveloppen boven op het uitpuilende zwarte bakje op mijn bureau. ‘Facturen,’ zegt ze er nog bij. Alsof er ook een cheque van de Postcode Loterij tussen had kunnen zitten, of concertkaartjes.

‘Joepie.’ Ik pers mijn lippen op elkaar.

‘Maar, ga je weer meedoen aan dat kerststuk? Ze doen het dit jaar weer, toch? Of zat je daar niet naar te kijken?’

Ik werp een snelle blik op de glazen wand die uitzicht biedt op de gang. Trudie is nog nergens te bekennen. ‘Dat weet ik nog niet,’ antwoord ik naar waarheid. ‘Mijn familie zou het ge-

loof ik wel fijn vinden als ik dit jaar met kerst niet aan het werk ben...' Ik pulk aan mijn afbladderende nagellak. 'En Ben...' Mijn voortanden boren zich in mijn onderlip. Ben zal het ook niet leuk vinden, voeg ik er in gedachten aan toe. 'Ik denk het eigenlijk niet,' concludeer ik.

'Jammer.' Julia's ogen schieten naar de deur. 'Daar komt ze.' We wisselen een blik uit. Ik schiet bijna in de lach en Julia klemt haar kiezen op elkaar. Net op tijd open ik het boekhoudprogramma weer.

'Ik kwam wat nieuwe facturen brengen die met de post zijn gekomen,' zegt Julia als Trudie het bekertje voor me neerzet.

Ze kijkt Julia over haar brillenglazen aan en humt afkeurend.

Trudie heeft een hekel aan lol hebben. Of gewoon aan mij. Ik weet niet precies waar het aan ligt, maar ik werk hier nu bijna een jaar en ze is nog steeds niet ontdooid. Sinds mijn eerste werkdag is ze ontzettend streng voor me. Ze dreigde mijn telefoon uit het raam te gooien als ik het ding tijdens mijn werkdag niet in mijn tas zou laten zitten en als ik maar vijf minuutjes te lang pauze neem spreekt ze me er al op aan. Gelukkig werkt ze maar drie dagen per week op de administratie en kunnen Julia en ik de andere dagen wel gezellig kletsen.

Ik hoop dat Trudie binnenkort nog een weekje vrij heeft.

Julia glipt het kantoor uit en Trudie neemt gelukzalig een slok koffie. Ik zet mijn lippen aan het bekertje en huiver. Kantoor koffie is niet te drinken. Of misschien ben ik verwend: de espressomachine van Ben zet overheerlijke koffie. Hij bestelt de bonen online en er gaat een heel ritueel aan vooraf voordat het zwarte water in je kopje druppelt, maar het is het waard.

'Had je het druk gisteren?'

Ik scheur mijn gedachten los van Bens espressoapparaat. Het

was helemaal niet druk, maar toch ben ik niet echt aan werken toegekomen. Wel heb ik met Julia bedacht welke Sesamstraatfiguren onze collega's zijn (Trudie is Oscar Mopperkont), hebben we de nieuwste kantoorroddels uitgewisseld (Angela van hr is aan het solliciteren naar een andere baan maar niemand mag het weten) en heb ik in een poging mijn bureauplant te redden alle afgestorven bladeren weggehaald en vervolgens het ding iets te veel water gegeven. De paar ronde blaadjes die mijn pannenkoekenplant nog heeft beginnen een beetje om te krullen. Dat kan niet goed zijn.

'Nou?'

'Ja,' lieg ik. Ik knik er overtuigend bij. 'Ik heb eerst een halfuur aan de lijn gehangen met een leverancier van douchecabines die weer eens het verkeerde factuurnummer gebruikt had.' Ik rol met mijn ogen en Trudie kijkt me afwachtend aan. Toch knikt ze. 'En toen stond de telefoon de rest van de ochtend roodgloeiend. Hij bleef maar gaan.' Ik wijs naar het zwarte toestel naast mijn beeldscherm. Trudie kan toch niet controleren of ik gisteren veel gebeld ben. Ik dik mijn toneelspel nog een beetje aan. 'En de inbox bleef ook maar volstromen.' Dat laatste is gedeeltelijk waar, en dat is dan ook het enige waar ik me gisteren mee beziggehouden heb. Snel wat mailtjes wegwerken en tussendoor gezellig kletsen met mijn collega die aan het lege bureau van Trudie had plaatsgenomen met haar laptop.

'Oké dan.' Hoewel Trudie me waarschijnlijk toch niet gelooft, weet ik dat ik mijn praatje overtuigend genoeg heb gebracht. Improvisatie is een van mijn sterkste kanten en ik kan mijn gezicht goed in de plooi houden. Met een zucht scheur ik de bovenste envelop open door mijn wijsvinger in de opening te wrikken. Trudie kijkt me afkeurend aan en ik pak voorzichtig de briefopener uit mijn laatje.

Controlfreak.

Met een zucht neem ik de cijfers die op de factuur staan over in het boekhoudprogramma. Ik kijk over mijn beeldscherm naar Trudie, die aan haar kant hetzelfde zit te doen, maar dan niet met zichtbare tegenzin. Ik trommel met mijn vingers op mijn bureau en pak dan mijn oortjes uit mijn tas. Alleen muziek kan vandaag een beetje draaglijk maken.

Waarom vind ik mijn werk niet gewoon leuk? Ik mag al van geluk spreken dat ik hier zit. Mijn eerste opleiding heb ik niet afgemaakt en toen ben ik begonnen als kamermeisje bij Hotel Naerenbeek. Het verdiende niet bepaald goed – ik kon er net een postzegelstudiotje van huren – maar het was wel erg leuk. Al helemaal toen het hotel bijna drie jaar geleden voor het eerst het historische kerstarrangement organiseerde en ik in een ouderwets dienstmeisjeskostuum een bijrolletje als dienstmeisje kon spelen. Het is dankzij Ben dat ik het jaar daarna alsnog een cursus tot administratief medewerker heb gevolgd en deze goede kantoorbaan heb gevonden. Het verdient een stuk beter, de werktijden zijn regelmatig en...

Ik gaap.

Ik kijk snel naar het klokje rechtsonder in mijn beeldscherm. Halfelf. Nog anderhalf uur tot de lunch, en dan nog vierenhalf uur tot ik weer naar huis mag..

2

Ik schop mijn schoenen uit en met een plof belandt mijn rugzak op de grond. Ik wikkel mijn sjaal af en hang mijn dikke jas aan de kapstok. Het lijkt wel winter buiten, terwijl het nog maar een paar weken officieel herfst is. Ik werp een snelle blik in de spiegel: er steken wat plukken bruin haar uit de knot op mijn hoofd. Ik trek het elastiekje eruit en doe het om mijn pols terwijl ik een poging doe mijn sluike lokken wat leven in te blazen door er met mijn hand doorheen te woelen. Geen succes.

‘Hallo?’ Telkens als ik de enorme woonkamer binnenstap verwacht ik mijn woorden als een echo terug te horen. ‘Het lijkt wel een balzaal,’ had ik gezegd toen Ben en ik het appartement voor het eerst bezichtigden. Je zou hier met gemak een groot feest kunnen geven, maar zelfs een housewarming is er nog niet van gekomen.

De stilte vertelt me dat Ben nog niet thuis is. Ik baal stiekem: nu moet ik koken. De nageltjes van Odin, onze eenogige kat, klinken op de visgraatparketvloer. ‘Hallo, liefje,’ begin ik op een toon die niet zou misstaan tegen een pasgeboren baby. Odin laat zich in het midden van de kamer op zijn zij vallen

en draait zich dan op zijn rug. Ik snel naar hem toe en aai zijn zwarte vacht. Mijn handen verdwijnen bijna in de pluizige plukken: ook hij merkt dat het buiten koud is en zijn vacht begint al wat dikker te worden.

Na een paar minuten kroelen vindt Odin het genoeg geweest. Hij staat op en loopt met zijn staart omhoog naar zijn voerbak – al is staart misschien een te groot woord voor het kleine stompje achter op zijn rug. Toen ik de hartverscheurende oproep zag voor een tehuis voor een eenogig katje, wist ik meteen dat ik hem een liefdevol huisje wilde geven. Ik hoefde daarna maar drie dagen te smeken om Ben over te halen, een persoonlijk record.

Ik rommel even in de grote voorraadkast in de gang. Ik kies een zakje natvoer met vogelsmaak uit de doos. De luxe blikjes die ernaast staan bewaar ik voor speciale gelegenheden zoals zijn verjaardag of Kerstmis. Odin zit al keurig bij zijn voerbak in de keuken te wachten.

‘Wat ben je toch een charmeur,’ kir ik als hij langzaam naar me knippert met zijn ene oog. Dat betekent ‘ik hou van je’ in kattentaal. Ik trek het foliezakje open. De jus zat blijkbaar allemaal bij de scheurlijn opgehoopt en druipt over mijn vingers. Voordat ik alles over de vloer giet snel ik naar de gootsteen. Ondertussen loopt Odin ongeduldig rondjes om mijn benen. ‘Ja, ja. Het komt eraan, Uwe Hoogheid.’

Ik trek een stuk keukenrol van de houder en veeg het dikke bruine sap van mijn vinger. Bah. Ondertussen staat Odin op zijn achterpoten. Met zijn voorpoot haalt hij naar me uit: hij probeert me duidelijk te maken dat hij mijn vingers ook wel schoon wil maken. Hij likt ondertussen verlekkerd met zijn tongetje langs zijn snorharen en ik trek mijn neus op. Het goede ziet er wat mij betreft maar goor uit. Ik leg het vieze

stuk keukenpapier in de gootsteen en pak het foliezakje op-nieuw vast. Uit het bovenkastje pak ik een gebaksschotelkje. Dan worden die tenminste ook nog ergens voor gebruikt.

‘Eet smakelijk,’ zeg ik tegen de kat als ik de smurrie op het kleine bordje knijp. Odin valt aan alsof hij al drie dagen niets heeft gegeten, terwijl hij vanochtend gewoon brokjes van me heeft gekregen. Ik schud mijn hoofd, grinnik en loop dan naar de koelkast. Onderweg leg ik het lege zakje kattenvoer op het aanrecht.

Ik trek de deur open en probeer ondertussen te bedenken wat we gisteravond ook alweer gegeten hebben. Toen was Ben eerder thuis en kookte hij. Dat is de regel in dit huishouden. Wie het eerst thuis is moet voor het eten zorgen. Terwijl mijn ogen de inhoud van de koelkast scannen weet ik het weer: penne met roomsaus en champignons. Opeens zie ik levendig voor me hoe ik de laatste restjes uit de pan pikte met mijn vork en Ben klaagde dat ik ‘niet met scherpe voorwerpen in de goede pan mag krassen’.

Hm. Daar gaat mijn hoop op een klikje dat ik kan opwarmen.

Ik blijf de schappen afspeuren in de hoop toch een hele maaltijd te ontdekken in plaats van alleen ingrediënten. Ik registreer maar half dat de voordeur open- en dichtgaat. De deurketting maakt een metaalachtig geluid en dan...

‘Daphne, verdorie,’ klinkt het. Ik doe de koelkast dicht en krimp ineen. Shit. Mijn schoenen.

‘Sorry, sorry, sorry.’ Ik vlieg naar de hal. Ben leunt met een hand tegen de muur. Mijn sneakers liggen niet meer voor de deur maar zijn een eindje de hal in gerold – Ben is er vast over gestruikeld. Ik heb inmiddels geaccepteerd dat ik een sloddervos ben, maar Ben nog niet. ‘Sorry,’ zeg ik nog een keer als ik

me vooroverbuig om ze op te rapen. Met een overdreven gebaar plaats ik ze in het schoenenrek onder de kapstok.

Ben gaat rechtop staan. Hij trekt een wenkbrauw op maar al snel breekt er een glimlach door op zijn gezicht. ‘Voor deze keer zie ik het door de vingers.’ Hij trekt me tegen zich aan en kust me op mijn slaap.

‘Je zou er ondertussen toch aan gewend moeten zijn.’ Ik grinnik, wrik mezelf los en probeer zo onopvallend mogelijk mijn rugzak, die ook nog op de grond ligt, aan de kapstok te hangen. Het moet ook niet fijn zijn om binnen te komen in een slordig huis als je zelf zo netjes bent als Ben, maar spullen laten slingeren gaat bij mij automatisch. Ik weet ook wel dat het handiger is om je fietssleutels altijd op dezelfde plek te bewaren zodat je ze nooit kwijt bent, maar het lukt me niet.

Ben trekt zijn glimmende brogues uit en zet ze naast mijn afgetrapte sneakers. Terwijl hij zijn jas openknoopt bedenk ik dat ik het zakje natvoer en het gebruikte papiertje van de keukenrol nog niet in de prullenbak heb gegooid. Ik ga op een drafje terug naar de keuken en ontdoe me van het bewijsmateriaal voordat Ben er iets van kan zeggen. We wonen nu een halfjaar samen en af en toe moet ik er nog echt aan wennen dat ik niet alleen met mezelf rekening hoeft te houden.

‘Ben je al lang thuis?’ Ben wast zijn handen. Ik draai me om en geef hem de handdoek aan.

‘Tien minuutjes, denk ik.’

Hij grijnst. ‘En wat eten we?’ Hij maakt zijn stropdas wat losser maar doet hem niet af.

‘Nou, ik zat te denken...’ Ik knipper lieflijk en zet een paar stappen naar Ben toe. ‘We kunnen ook pizza bestellen. Het is tenslotte weekend.’ Ik zet grote ogen op en hou mijn hoofd schuin. ‘Please?’

‘Daf...’ Ben zucht.

‘Ik heb gewoon geen zin om te koken,’ geef ik toe.

Ben trekt de koelkast open alsof hij mijn wilskracht daarin kan vinden. Of hij hoopt ook stiekem dat er nog iets staat om op te warmen. Als hij de teleurstelling dat er inderdaad niet op magische wijze een maaltijd verschijnt te boven is doet hij de deur weer dicht. Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. ‘Voor deze ene keer.’

‘Yes!’ Ik wrik mijn telefoon uit mijn broekzak en open snel de app van de pizzeria voordat Ben zich bedenkt. Ik kies een pizza uit de lijst en geef mijn telefoon door aan mijn geliefde. Odin is ondertussen klaar met eten. Smakkend loopt hij naar Ben. Hij geeft hem een paar kopjes, maar Ben blijft ingespannen naar mijn scherm staren.

‘Iemand wil hallo zeggen,’ begin ik.

‘Hallo, Odin,’ zegt Ben, zonder op te kijken. Hij tikt op mijn scherm en geeft mijn telefoon terug.

‘Niet zo, je moet hem aaien.’ Ik rond de betaling af en kijk van Ben naar de kat.

‘Maar ik heb net mijn handen gewassen,’ werpt Ben tegen.

Ik leg mijn telefoon op het aanrecht en zet mijn handen in mijn zij. ‘Hij is niet radioactief, hoor.’ Ik til Odin op en hou hem vast alsof hij een baby is. ‘Sorry, schatje,’ brabbel ik. ‘Papa vindt je vies.’

Ben zucht dramatisch maar in zijn ogen twinkelen pretlichtjes. Hij geeft Odin een laffe aai en wast dan zijn handen weer. ‘Zo goed?’

Ik wil Odin op het aanrecht zetten maar bedenk snel dat dat geen goed idee is. Ik zet hem op de grond en ga op mijn tenen staan om Ben een kus te geven. ‘Vooruit.’ Ik pak mijn telefoon weer op. ‘Het duurt een halfuurtje voordat ze er zijn, dus we

hebben ruim de tijd om een film uit te zoeken voor vanavond.’

Bens gezicht betreft. ‘Ik weet niet of ik zoveel zin heb om tv te kijken.’

‘Ah...’ Ik wil mijn puppyogen weer opzetten, maar ik heb ook die pizza er al doorheen gedramd. Geven en nemen, en zo. ‘Wat wil jij doen dan? Ergens wat gaan drinken? Ik kan kijken of Julia en wat andere collega’s...’

‘Jij mag wel gewoon iets opzetten en dat ik dan naast je op de bank een sudoku maak,’ oppert Ben.

‘Oké.’ Ik probeer mijn teleurstelling te verbergen. ‘Dan ga ik me even omkleden.’ In dat geval ga ik optimaal gebruikmaken van de situatie. In onze slaapkamer verruil ik mijn spijkerbroek en beha voor een joggingbroek en trui. In totaal hebben we drie slaapkamers – al weet ik eigenlijk niet zo goed wat Ben en ik (en Odin natuurlijk) daarmee moeten. De kleinste gebruiken we daarom maar als ‘opslagkamer’ en in de andere slaapkamer staat een bureau met wat archiefkasten. Niet dat Ben en ik ooit thuiswerken, maar goed. Op die kamer staat ook Odins kattenbak en ik heb er wat mandjes voor hem neergezet. Ben noemt deze kamer ‘het kantoor’ maar ik grap altijd dat het Odins slaapkamer is. Ben wil namelijk liever niet dat hij op bed slaapt, al lijkt dat mij juist zo gezellig.

Als ik de woonkamer weer binnenkom zit Ben keurig recht op de bank met zijn pen in de aanslag. Het sudokuboeke ligt op zijn schoot. Ik gniffel: alsof hij in de wachtkamer zit bij de tandarts in plaats van in zijn eigen huis. Hij heeft zijn pak nog aan en zijn stropdas hangt nog steeds losjes om zijn nek. Zijn korte zwarte kapsel zit strak in model.

‘Hoe was het eigenlijk op je werk?’ vraagt hij als ik tegen hem aan kruip.

‘O, gewoon...’ Ik laat mijn adem ontsnappen. ‘Hetzelfde als

altijd.' Doodsaai, voeg ik er in gedachten aan toe, maar ik heb het hart niet tegen Ben te zeggen dat ik het eigenlijk niet naar mijn zin heb. Ben is juist degene die in mij gelooft, die me aanspoorde toch de cursus financiële administratie te doen en die zelfs dit sollicitatiegesprek voor me geregeld heeft. 'En bij jou?'

'Prima.' Ben knikt en vult een cijfer in. 'Een afspraak gehad met een potentiële klant over een bepaald geneesmiddel en een goede deal kunnen sluiten.'

Ik pak de afstandsbediening en begin door het filmaanbod te bladeren. Mijn wil-ik-nog-kijken-lijst omvat ongeveer het hele aanbod van de streamingdienst. Als ik bijna helemaal onderaan ben begin ik opnieuw. Eerst dacht ik zin te hebben in een romantische comedy, maar ik ben toch meer in de stemming voor een kostuumdrama. Ik kan natuurlijk ook een serie aanzetten in plaats van een film, en gewoon een avondje bingen...

'Deze?' zeg ik uiteindelijk.

'Het maakt mij niet uit.' Ben kijkt niet op maar krabbelt een acht in een van de vakjes. Ik druk op afspelen. De acteurs komen in beeld en even droom ik weg. Er was een tijd dat ik dacht dat ook ik ooit op het witte doek zou verschijnen, maar die droom is inmiddels allang vervlogen.

De bel gaat en Ben staat op. 'Zal ik hem op pauze zetten?' vraag ik tegen beter weten in.

'Ik volg het toch niet.' Ben loopt naar de voordeur om de pizza's aan te nemen. In de keuken legt hij ze op borden die hij vervolgens op de eettafel zet. Op de bank eten vindt hij maar niets. Tijdens het eten kijk ik met een half oog naar de tv en maakt Ben zijn sudoku af.

Gezellig.

3

‘Wat zullen we vandaag doen?’ Ik rek me uit. Ik ben dol op het weekend: niet naar mijn werk hoeven betekent uitslapen, en daar ben ik heel goed in. Al is het gek genoeg nu pas halfnegen ’s ochtends en ben ik klaarwakker, terwijl ik op werkdagen pas rond een uur of tien een beetje aanspreekbaar ben. Odin miauwt klaaglijk aan de andere kant van de slaapkamerdeur.

‘Grapje zeker?’ Ben zit op de rand van het bed en trekt een sok aan: hij is al gedoucht en wel. Ik kijk hem ondertussen afwachterend aan. ‘Je zus is jarig,’ zegt hij dan.

‘Ah, shit.’ Ik laat me achterovervallen in het kussen. ‘Helemaal vergeten.’

Ben trekt zijn andere sok aan en staat op. ‘Ik heb met je moeder afgesproken dat we er om twee uur zijn.’

Ik frons. Waarom spreekt mijn moeder dat met Ben af, en niet met haar bloedeigen dochter? ‘Oké, eh... fijn,’ antwoord ik. ‘Heeft ze toevallig ook gezegd wat Petra wil? We zouden natuurlijk iets voor de baby kunnen doen, maar de babyshower is binnenkort ook al. Het is leuker om haar nog iets voor haarzelf te geven, denk ik.’ Mijn zus is een jaar geleden in de zomer getrouwd met haar jeugdliefde Eddy. Ze zijn gaan samenwonen

in een kindvriendelijke nieuwbouwuurt en ik was dan ook totaal niet verbaasd toen ze een maand geleden vertelde dat ze zwanger was. Petra doet alles volgens het boekje.

Zij wel.

‘Ik was van plan om zo meteen even naar het winkelcentrum te wandelen voor de krant, en dan loop ik meteen langs de bloemist en de bakker.’

‘Oeh, koop dan zo’n doosje macarons. Die vond Petra echt lekker, dat zei ze laatst nog.’

‘Prima.’ Ben knikt me toe.

Soms kan ik gewoon niet geloven dat Ben zo perfect is. Ik heb inmiddels geaccepteerd dat ik een vergiet heb in plaats van hersenen, maar als ik mezelf vergelijk met Ben dan baal ik soms toch een beetje. Hij onthoudt wanneer mijn familieleden jarig zijn én hij zorgt ervoor dat ik niet veel te laat kom binnenvallen met een bosje verlepte tankstationbloemen waar ik de kortingssticker nog bij de voordeur vanaf heb staan pulken. Odin krabt ondertussen aan de slaapkamerdeur. ‘Dan geef ik de kat wel eten,’ zeg ik op een toon die suggereert dat dat ongeveer evenveel werk is als wat Ben vanochtend allemaal van plan is.

‘We hebben een deal.’ Ben buigt zich naar me toe en ik sla mijn armen om zijn nek. Ik druk een kus op zijn voorhoofd en laat hem los. Als Ben weer rechtop staat richt hij een blik op mijn nagels.

‘Ik lak ze wel even opnieuw.’

Ben knikt me toe. ‘Slim plan. Dan ga ik nu, tot zo.’

Ik loop loom naar de keuken en geef Odin zijn ontbijt. Uit de badkamer haal ik een flesje nagellakremover en een zakje wattenschijfjes. Ik pak een oude krant uit de tijdschriftenbak die naast het dressoir staat en spreid die uit over de tafel: het

halen van de zaterdagochtendkrant hoort bij Bens vaste weekendritueel, inclusief een bezoekje aan de bakker voor verse croissantjes. Hoewel ik het behoorlijk burgerlijk vind, klaag ik niet: ik zeg geen nee tegen een luxe ontbijtje.

Ik zet een aflevering van *Bridgerton* aan op mijn telefoon en schuif aan op een van de acht eetkamerstoelen. Ik doordrenk een wattenschijfje met roze vloeistof en kuch als de scherpe geur op mijn adem slaat. Terwijl ik ingespannen naar mijn telefoon staar haal ik het natte, katoenen rondje over het restje nagellak op mijn duim. Ik boen tot ik denk klaar te zijn, maar concludeer dat de huid rond mijn nagels rood geworden is van de nagellak die zich vermengd heeft met de aceton. Rood is ook zo'n rotkleur: je ziet er elk deukje en scheurtje in en na een dag is het vaak al niet mooi meer. Toch vind ik het fijn om met gelakte nagels door het leven te gaan: kale vingers zijn maar saai. Ben is alleen geen liefhebber van mijn assortiment glitters, felle kleuren en holografische nagellak, dus tegenwoordig hou ik het vaak bij de kleuren die ook voor kantoor wat geschikter zijn.

Terwijl ik nog steeds met een half oog naar de serie op mijn telefoon kijk boen ik de rest van mijn nagels schoon. Ik denk dat het rood van mijn vingers er wel af gaat onder de douche, als ik mijn haren was. Ik zet de aflevering op pauze en ga naar de badkamer, waar ik een uitgebreide douche neem. Als ik na ruim een halfuur onder het hete water vandaan stap concludeer ik tevreden dat mijn vingers inderdaad weer helemaal schoon zijn. Ik droog me af, wikkel mijn haar in een handdoek die ik als een tulband op mijn hoofd draai en schiet in de dikke, witte badjas van Ben.

'Daphne? Kom je ontbijten?' klinkt Bens stem zodra ik de badkamerdeur open. Ik trippel naar de woonkamer, waar de

geur van koffie me tegemoetkomt. Ik laat me zakken op ‘mijn’ stoel (hoewel we acht eetkamerstoelen hebben, zitten Ben en ik altijd op dezelfde als we samen eten) en neem een slokje van de espresso die naast mijn bord staat.

Ik zucht gelukzalig. ‘Heerlijk.’

Ben bladert door de krant en kijkt op. Hij glimlacht en neemt zelf ook een slok. ‘Eet smakelijk.’

‘Jij ook.’ Ik snijd mijn croissant doormidden en prop er wat kaas tussen. Hij is nog een beetje warm en de plakjes beginnen te smelten. Als ik een hap neem dwarrelen de kruimels alle kanten op. Ik leg mijn croissant op het bord en veeg ondertussen wat kruimels bij elkaar. ‘Hé, je hebt mijn spullen opgeruimd,’ zeg ik als ik de tafel afspeur naar nog meer ontsnapte croissantkruimels. De oude krant, mijn flesje nagellakremover en de watjes zijn nergens meer te bekennen.

‘Dat vond ik niet zo gezellig staan met het eten.’ Ben trekt zijn neus op. ‘En die wattenschijfjes stonken.’

Oeps. Die had ik eigenlijk wel even kunnen weggoaien voordat ik ging douchen. ‘Ik had het zo laten liggen omdat ik mijn nagels nog opnieuw wil lakken,’ verontschuldig ik me.

‘Alles ligt op kantoor,’ zegt Ben op een toon die suggereert dat we een professioneel ingerichte ruimte hebben, compleet met werkende faxmachine en een receptioniste achter een balie. Niet een kamer met een bureau waar ook Odin zijn behoefte doet.

‘Dank je,’ zeg ik maar. Over het algemeen ben ik best blij dat Ben zoveel opruimt: hij is er veel beter in dan ik en een schoonmaakster vind ik ook zo overdreven. Maar hier was ik gewoon nog mee bezig... Ik had het heus wel opgeruimd, en nu voelt het alsof ik het weer verkeerd gedaan heb door het te laten liggen.

Als we uitgegeten zijn zet ik onze borden op het aanrecht en leg ik de kaas terug in de koelkast. Ik ga op zoek naar mijn nagellaketui en vind het, na een paar verschillende kasten opengetrokken te hebben, in de middelste lade van het dressoir. Oké. Als ik het er straks ook weer terugleg, dan is dat vanaf nu mijn vaste plek ervoor. En ik ga het niet vergeten. Dan gniffel ik. Wie hou ik ook voor de gek? De volgende keer ligt het waarschijnlijk in de diepvries, of in Bens sokkenlade.

Ik ga aan het bureau zitten en rommel wat tussen de flesjes. Namen als ‘mermaid party’ (blauw met holografisch effect), ‘easy peasy lemon squeezey’ (felgeel) en ‘unicorn farts’ (regenboogglitters) zorgen voor een glimlach op mijn gezicht, maar uiteindelijk kies ik toch maar voor donkergroen.

Kerstboomgroen.

Mijn gedachten dwalen af naar het hotel waar ik de afgelopen twee jaar met kerst gewerkt heb. Hoewel het trouwseizoen voor veel collega’s het hoogtepunt was ben ik nog steeds van mening dat het kerstarrangement het beste idee ooit was van mijn ex-baas Fred. Het was zo leuk om alle gasten verkleed te zien en de acteurs zich te zien inleven in hun rol. Ik zucht en diep vervolgens een flesje basecoat op uit mijn nagellakverzameling. Als ik mijn vingers gespreid op de krant neerleg valt mijn oog op een klein doosje macarons dat op een van de punten staat. Ik gniffel. Ook Ben laat weleens wat slingeren, blijkbaar.

‘Schatje?’ Ik verkneukel me bij het idee dat hij ze nu misschien wel aan het zoeken is.

Ben steekt zijn hoofd om de hoek van de kamer. ‘Ja?’

‘Is het allemaal gelukt met de cadeaus?’

Ben knikt zelfverzekerd. ‘Ik heb de bloemen in het water gezet en de macarons zitten in een cadeautasje. Ik heb net de

kaart geschreven. Alles staat op het tafeltje in de hal, zodat we het straks niet kunnen vergeten.'

Ik grijns. 'Weet je het zeker?' Ik verwacht dat Ben me vragend of misschien wel onzeker aankijkt, maar hij krijgt juist een triomfantelijke blik in zijn ogen. 'Wat is dit dan?' Mijn blik glijdt langzaam naar het roze doosje met de gouden strik op het bureau. Dan kijk ik Ben weer aan.

'Die zijn voor jou.' Hij kijkt er een beetje zelfingenomen bij. 'Ben!' roep ik uit. 'Ik ben toch niet jarig.'

Hij haalt zijn schouders nonchalant op en glimlacht. 'Ik ben gewoon trots op je.'

'Ah... Dat is lief. Dank je wel.' Ik blaas hem een luchtkus toe en begin met het aanbrengen van de doorzichtige lak op mijn nagels. Ben is echter nog niet klaar met zijn complimentenparade en ik kijk op.

'Toen ik je ontmoette had je alleen je middelbareschool-diploma en werkte je in dat hotel, en moet je eens zien wat je sindsdien allemaal bereikt hebt. Je hebt een échte baan, je woont niet meer in dat belachelijke kleine studiootje...' Hij glimlacht nog iets breder. 'Je bent zo goed bezig, Daphne.'

'O...' Mijn wangen worden warm. Zo klinkt het wel heel dramatisch: alsof hij me uit de goot heeft gered. Odin komt de kamer binnen en zet koers naar de kattenbak. Arme Odin, die eerst op straat geleefd heeft tot hij uiteindelijk bij het asiel terecht kwam. Ik pers een glimlach op mijn gezicht en doop snel het inmiddels droge nagellakkwastje in het potje. 'Nou, het is dat mijn nagels nog niet droog zijn, anders kreeg je een dikke zoen.'

Ben komt naar me toe en geeft me een kus op mijn wang. 'Dan bedank je me vanavond maar,' fluistert hij in mijn oor. 'Met iets meer dan alleen een zoen.'

Van Denise Meijer verscheen eveneens bij LOFT Books

Zondebokken en selfies
Een kalkoen, een kat en een kaassoufflé
Geen zuivere koffie
Bubbelbaden en dubbeldekkers

In de serie *Werkelijk waar?*
Met een beetje fantasie
Tussen fantasie en werkelijkheid
Helemaal fantastisch

Volg LOFT Books op social media:

 @loftpublishing

 @loftpublishing

 @loftpublishing

www.uitgeverijloft.nl

ISBN 978 90 472 1155 6

© 2025 Denise Meijer

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagillustratie © Shutterstock

Loft uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen